

## EDERLEZI

Κράτησα την αναπνοή  
και ρέμβασα στο μαύρο με τα τρεμουλιαστά  
φωτάκια  
των ψυχών, της νύχτας  
των δικών σας ψυχών αγαπημένων.  
Το μαύρο βαρύ  
Ασφυκτικό και στέρεο  
Πέπλο βελούδινο  
Που ρυμουλκούσε κομμάτια δικά σας  
Ζωντανά μέσα μου.  
Κομμάτια δικά σας και δικά μου.  
Ζούσατε! Εκεί!  
μέσα στα θραύσματα της μνήμης  
που αναδύονταν από το μαύρο  
κι' έφτιαχναν εικόνες.

Μία ασπρόμαυρη φωτογραφία στην κουζίνα -  
δεν σε  
γνώρισα,  
κι' ήταν το μόνο που σε θύμιζε,  
ένα χαμόγελο,  
ένα φιλί στο στόμα,  
μία γέρινη αληθινή συμβουλή  
το χάδι με τον αντίχειρα,  
ο καναπές στο γραφείο κι' εσύ με το  
τηλεχειριστήριο.  
Ζούσατε! Εκεί!  
μέσα στα θραύσματα της μνήμης  
άνοιξα την αγκαλιά να χωρέσετε.  
Εσείς, οι μνήμες, το μαύρο.  
Δεν ήμουν μόνος.

Κι' εσείς,  
Δεν ήσασταν θαμμένοι εδώ και χρόνια...

## ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

Σιωπηλή, σοβατισμένη Ορθοδοξία  
Δύο μάτια, ένα ευαγγέλιο στο χέρι,  
το νήπιο κι ένας σταυρός.  
Κι οι ηλιαχτίδες που πασχίζουν να περάσουν  
από το θόλο  
στην παχύρρευστη αιώνια σκιά του χώρου.  
Αφουγκράστηκα τα χλιμιντρίσματα  
και το πέταλο στην πετραπλωμένη ράμπα.  
Αυτοκρατόρους, ξίφη, την πορφύρα.  
Αρχιερείς, τροπάρια και το λιβάνι  
να ενώνει τον όχλο που γονατιστός δέεται  
στον Θεό του.  
Πέτρινη Σιωπή!  
Ανύπαρκτη θύμηση του "ήταν".

## ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ

Το μήλο κρέμεται από τη μάνα του  
μπρος στο μπλε που αφρίζει  
και ανεμοδαρμένο κόβεται στα δύο  
από την μαχαιριά του βράχου.

Ο ουρανός υποκλίνεται λευκός  
και χαϊδεύει ερωτικά τα στήθια της γης.  
Στο ξύλο λαξεμένη η μοναξιά  
και στην απλωμένη πέτρα η συμμετρία  
της σκέψης.

Ο αγέρας ξεριζώνει τη σκόνη  
και τινάζει από την ελιά το γήρας της  
το νύχι μπαίνει στο πετσί  
που στάζει προσευχή:

"Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησθον με  
τον αμαρτωλό.."

## ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Δεν γυρνάνε οι ψυχές να αντικρύσουν το σώμα  
σαν το αποχωρίστηκαν,  
μήτε το πεθυμούν,  
μήτε το κλαίνε,  
μήτε το ξέρουν πια.  
Λέφτερες ξεχύνονται και ξεγλυστρούν απ' τη ζωή.  
Σαν μόνες θα βρεθούν για το ταξίδι έτοιμες,  
ξεχνούν τον κόσμο ετούτο.  
Ξεχνούν το κλάμα και το γέλιο,  
τον πόνο και το φθόνο,  
το βάρος του κορμιού του ανάπηρου,  
το γήρας που φυλάκιζε τη νιότη τους.

Δέν έχουν γιούς μήτε μανάδες  
μήτε αδερφές ή κόρες.  
Σαν μόνες θα βρεθούν για το ταξίδι έτοιμες  
τούτος ο κόσμος δεν τους πρέπει  
μήτε η θύμηση του...

## ΒΑΡΑΝΑΣΙ

Η εξοικείωση με την ζωή και η αδιαφορία για το θάνατο,  
είναι που τους κάνει τόσο γήινους  
τόσο δεμένους με το χώμα.  
Και όταν τα σώματα τους δίνονται στην πυρά,  
ο καπνός του αποτελειώματος  
μυρίζει την ιστορία της ζωής...

Στο Γάγγη  
που οι λωτοί χορεύουν πάνω στα νερά του κάτω κόσμου.  
Σε τούτο τον τόπο νιώθω τύφεις  
που φοβάμαι το σκοτάδι.

## ΔΟΣΟΛΗΪΕΣ

Με φάρμακο στις φλέβες εξαγοράσαμε το φευγιό σου,  
μη λιποψυχίσεις,  
κι αντικρύσεις τη συννεφιά στα μάτια,  
χέρια που σε κρατούσαν μη γλυστρήσεις,  
και χαθείς.

Εεχύλισε ο κουβάς μορφίνη  
αποτελειώνοντας τη φλόγα που τρεμόσβηνε  
για ένα κομμάτι ζωής.

Φώναζε από τα στήθια σου η ζωή  
να βγεί και να χορέψει, μα εσύ δεν ήσουν πιά.  
Της χαμογέλασες πιο πρίν κλείνοντας το μάτι γιατί ήξερες.  
Πως τούτος ο ύπνος δεν ήταν για όνειρα, μήτε για ξυπνητήρια.  
Θα σε ξυπνούσε αλλού  
σε κόσμους που σου 'δειξε το πέταγμα της πέρδικας  
που σου μάθαν το θρουμπί κι η δάφνη,  
που σου χάραξαν ο βράχος και η πέτρα,  
που ονειρεύτηκες παλιά στ' αμπέλι ψάχνοντας τη θάλασσα.

Τρία εικοσάλιρα και είκοσι λεπτά ηδονής  
Ζωντάνεψαν τη θύμηση  
Εσένα, το φάρμακο, τ' αμπέλι, το φευγιό.

Τρία εικοσάλιρα...

## ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θυμάμαι, κεράκια μανταρινόφλουδα  
καρναβαλίστικα ρουχαλάκια  
φουστανέλες ευζώνων,  
και μια παλιά στα έγγατα του νού  
ζεστή γωνιά.

Το δέντρο με λαμπάκια  
και βαμβάκι για χιόνι.

Το φάκελο με το φοιτητικό μηνιάτικο  
την παραλλαγή φρεσκοσιδερωμένη στην  
τσάντα εξόδου

Και της πρωταπριλιάς το ψέμα.

Μια ζωή ξεχειλισμένη.

Μια ζωή εσείς.

Χωράει τόσα ένα ευχαριστώ;

## ΜΥΡΟ

Εριξα στον ώμο το πάθος  
-σελίδα μιας διχασμένης εφηβείας-  
Τον εσταυρωμένο στην τσέπη  
Ένα ψέμα,  
Και το θεριό που βράζει τη λάβα  
κάθε που βραδυάζει  
μ' ένα κοστούμι και γραβάτα  
χώθηκα στο διθέσιο  
και βάρθηκα να 'ρθώ να σ' εξαγνίσω:  
ενώπιον Θεού και ανθρώπου.  
Εσένα!  
Αυγουστιάτικη βροχόσταλα  
άπεχτη χορδή κιθάρας,  
που σου δανείσαν έναν Αδάμ και μία Εύα  
Σαν δε σε ρώτησαν.



## ΝΙΟΤΗ

Δεν υπάρχουν λιμάνια με τα χρώματα των ονείρων μας,  
ούτε τα νερά τους γαλανά και καθάρια ωςάν τα φανταστήκαμε.  
Δεν πάνε στα λιμάνια ετούτα μήτε τα καράβια των καημών μας,  
μήτε τα ψαροκάικα της ψυχής με τα δίχτυα τους γεμάτα καρπό.

Δεν υπάρχουν λιμάνια με τον ήχο των ονείρων μας,  
μήτε το τραγούδι του μούτσου μιλά για χώρες μακρινές και εξωτικές  
το ακορντεόν και το μπουζούκι δεν ηχούν το παλμό της ζωής πια  
Οι νότες δύσκολες και βασανιστικές.

Δεν υπάρχουν λιμάνια με το άγγιγμα του λίβα.  
στα ροδοκόκκινα μάγουλα του έρωτα  
και το δικό σου άγγιγμα, ούτε και αυτό υπάρχει πια.  
Που δεν σε νοιάστηκα και μου'φυγες,  
με το ακορντεόν και το μπουζούκι,  
με τα καράβια και τα ψαροκάικα,  
με τα γαλανά νερά του παρελθόντος.

Πως σ' άφηκα και μου'φυγες?

## ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗΣ

Ξανά μόνος!

Με αφημένα προσωπεία και το νου στην  
καρδιά

Άλλη μια νύχτα,

ένα παραμύθι,

μια παρεκτροπή.

Και ο αγώνας! Να κρατηθείς,

κόντρα στη βαρύτητα.

Με φουσκωμένο αστράγαλο,

και το αίμα που παχύρρευστα

συμπιέζεται

για λίγο οξυγόνο κάτω από το πετσί.

Είναι κανείς εδώ;

## ΟΡΕΣΤΗΣ

Μεσ' απ' το χνώτο του χειμώνα  
και της δροσιάς  
ξεπρόβαλες!  
Λευκό, αγνό τριαντάφυλλο  
στο κόκκινο του έρωτα τους.  
στο κόκκινο που δέθηκε, κι αρπάχτηκε  
που μέστωσε και γένηκε,  
και ανάβλησε  
απ' την κοιλιά της μάνας σου,  
και χύθηκε έξω.  
Λευκό, απλό και φρέσκο.  
Καλώς να ορίσεις!

## ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΣΕΣ

Φτιάχνω εικόνες με τη μωρφή σου  
μην ξεχαστώ και αφεθώ στη λησμονιά του χρόνου  
που σε τραβά διπλοδεμένο ακόμα πιο μακριά.  
Ο χρόνος μέθη στην απουσία σου  
που πονά υπόκωφα και ζαλισμένα  
παρωδία που την ασπάζεσαι σαν παρατηρητής.  
Η σκέψη μουδιασμένη και θολή  
ατημέλητα βγαλμένη από νού ξεχειλισμένο.  
Εξεθωριασμένες λέξεις  
συνθέτουν την κουρασμένη θύμηση.  
Άτακτες νότες φτιάχνουν τη ζωή που βαρυθυμά  
μα συνεχίζει  
με δεκανίκια...  
Το σώμα αιωρείται και πέφτει  
δίχως να φαίνεται η γης,  
δίχως σημάδι ότι η πτώση θα 'χει τελειωμό.  
Οι αισθήσεις ψευδαισθήσεις  
που ψάχνουν να σε βρούν.  
Ν' αφουγκραστούν τη φωνή σου στη θύμηση,  
μα η εικόνα θαμπή και μακρινή,  
και η φωνή σου ξένη.  
Πατέρα!  
Πως μπόρεσες...πατέρα;!

## ΣΚΕΨΕΙΣ

Όταν το μεγάλο κακό αρχίζει να περνά  
το ξάφνιασμα της μοίρας να μαλακώνει  
ο πόνος να γίνεται ανθρώπινος  
τότε είναι που μένει η εικόνα  
μα παραμένει άπιαστη  
περιπλανώμενη στο χρόνο  
να θυμίζει ότι δεν πρέπει να ξεχάσεις  
ούτε να ξεχαστείς.  
Ο πόνος αλλάζει.  
Αμβλύνει.  
Μα ξαφνιάζει στην αντίληψη ότι το πέρυσι  
ήταν ίδιο.  
Τότε είναι που το πέρυσι πονά:

Όταν ο νούς δεν θέλει να συνηθίσει  
γιατί φοβάται να ξεχάσει...

## ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Αφησε τω νού  
να ξεχυλίσει εικόνες  
που κλέβεις την ημέρα  
που φαντασιώνεσε στο σκότος.  
Μα πρόσεξε νάναι διαλεκτές  
Για σένα!  
Κι όχι για τούτο που καμώνεσε πως είσαι.

## ΣΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ

Μια υποβόσκουσα αρχοντιά στην ψυχή.  
Χαμόγελο από τα βάθη των ματιών  
Και το έντονο πράσινο του πλατανιού  
Καλά προστατευμένα από τα πανύψηλα βουνά  
Που τα 'χουν δει όλα.  
Το τσάι και το φοινίκι δίπλα -δίπλα  
Γλυκαίνουν τους καθρεφτένιους τοίχους

Εδώ δεν μιλάν τα χείλη!  
Εδώ Τεχεράνη

## ΤΟΥ ΣΤΑΜΑΤΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΡΑΟΛΟ

Η όψη σου ανακάτεψε  
την ρουτινιασμένη ηρεμία.  
Σε γνώριζα κατάψυχα  
γι' αυτό η αναστάτωση  
που ήρθε το γίηνο και ταίριαζε στο ουράνιο.  
Ζήτησα να σε ξεπλήνω από πάνω μου,  
να επιστρέψω στη δική μου  
γνώριμη ηρεμία.  
Δύσκολο.  
Δεν καθαρίζει τω κρασί απ' τω  
ρούχο παρα μόνο με κρασί.



## ΗΠΕΙΡΟΥ 20

Παιδεύεται ο ρυθμός  
της κούφιας μου ψυχής  
ατέρμονα στο διάβα της ζωής  
κι' ορθώνεται καχύποπτα  
στην κάθε νιόφερτη ευτυχία.

Σαν προπατορική κατάρα...

## ΦΕΥΓΙΟ Ι

«Άχ γιέ μου, κανείς τελικά δεν πεθαίνει εύκολα!»

Η φράση έφυγε απ'τα χείλια του με κόπο.

Δεν έφυγε, έπεσε...

Με την επιτάχυνση της βαρύτητας. Έπεσε και έτρεχα  
ξοπίσω της να τη μαζέψω:

«Τι λές πατέρα! Όλα θα 'ναι μια χαρά. Θα δείς.»

Το ξέραμε κι' οι δύο πως δεν θα ήταν.

Το ξέραμε ότι

τούτη η αναμονή κόντευε στη λήξη της. Τον κοίταξα  
στα μάτια. Ήταν το μόνο που τον θύμιζε, απλά πιο  
κουρασμένα, πιο γινομένα απω τις οπτασίες του  
θανάτου που τα γυρόφερναν. Το πρόσωπο του είχε μία  
απόκοσμη γαλήνη.

Και μια εγρήγορση. Ένιωθες πως περίμενε το τέλος  
και το περίμενε όπως ήθελε αυτός: το περίμενε για να  
το ζήσει. Σαν να 'βλεπε κάποια ταινία που  
ονειρευόταν από καιρό να δει, και δεν ήθελε η  
κούραση τα μάτια να του κλείσει  
και να χάσει βασικές σκηνές.

Το πρόσωπο δεν θύμιζε πια το αφράτο πρόσωπο του.

Σαν να 'χε δανειστεί το πρόσωπο κάποιου που  
μιλούσε με τη δικιά του γνώριμη φωνή. Η επιδερμίδα  
ζαρωμένη, αφυδατωμένη, κολλημένη στο κόκκαλο,  
θυμίζει πιο πολύ αυτό που θα ακολουθήσει παρά αυτό  
που είναι.

Κι' όμως ήταν ο πατέρας. Αυτός που χρόνια πριν  
μου 'δειξε στον ουρανό την Αφροδίτη και μου 'πε πως  
τη λέμε Αυγερινό.

Τούτο το ζαρωμένο χέρι ήταν που κάποτε καρφώθηκε  
στον ορίζοντα δείχνοντας ένα βουνό που το  
'λεγαν Πενταδάκτυλο...

## ΦΕΥΓΙΟ II

Το βήμα μας αργό. Οξυγόνο άπλετο, διάφανο. Το πρώτο ανοιξιάτικο φώς μόλις είχε ξεπροβάλει. Ντροπαλή ανοιξιάτικη έξοδος. Περπατούσαμε μπράτσο. Χρειαζόταν στήριγμα. Όμως δεν ένοιωθα πως στηριζόταν στο μπράτσο μου. Πιο πολύ ήταν ένα χάδι. Στηριζόταν μα το 'θελε να το 'νοιωθα σαν χάδι. Εκείνο το απριλιάτικο πρωινό ήταν δροσερό μα καταλάβαινε κανείς ότι μετά η ατμόσφαιρα θα ζέσταινε.

Το φύλλωμα των ευκαλύπτων ακόμη υγρό, το χώμα μαλακό στις πατούσες και η μυρωδιά της μούχλας εναλλάσσεται με την γνώριμη μυρωδιά του Απρίλη: βλαστημένη μέσα μου, γλυκόξινη με το γλυκό να υπερισχύει και να ξυπνά την εφηβεία δημιουργώντας την ψευδαίσθηση απρόσωπου ερωτισμού. Δίχως αντικείμενο. Το υποκείμενο ήταν εκεί και η μυρωδιά.

Ένοιωσα το μπράτσο του στο δικό μου. Είχε σκοντάψει και αρπάκτηκε. Μου χαμογέλασε συγνώμη

«Πατέρα τι είναι τελικά αυτό που κάνει τον Απρίλη να μυρίζει τόσο μαγευτικά;»  
Ρώτησα σπάζοντας τη σιωπή των περιπάτου μας.  
«Πακιστανός δεν είναι; ή μήπως γιόκλημα; απάντησα ερωτώντας.

Με το χαμόγελο κάποιου που γνωρίζει αλλά θέλει να κρατήσει το μυστικό κρυμμένο για λίγο ακόμη, κοντοστάθηκε. Σούφρωσε με αγάπη τα φρύδια και με φωνή κρυσταλλένια, εφηβική μου χάρισε το όνομα της μυρωδιάς:

«Τζιντζιφιά. Δεν το ξέρεις; Τζιντζιφιά!»

### ΦΕΥΓΙΟ ΙΙΙ

Η αγωνία διέσχισε τους δρόμους  
καθώς ανέβαινες  
πυγολαμπίδες στην τρύπα τ' ουρανού  
στο δρόμο της αλήθειας  
κομμάτι της βροχής και του ανέμου  
του όλου και του τίποτα.

Μιά εκπνοή,  
που πόνεσε και δάκρυσε  
που αγάπησε και έδωσε  
και νοιάστηκε και πήγε.

Μιά εκπνοή.  
Ζωή!  
που γλύστρησε και αφέθηκε.  
Που σ' άφησε.

Κάποτε και 'συ μαδούσες μαργαρίτες...